

saa rigoristisk Foranstaltning som at forlange, at alt Smørret skal bære samme Mærke —, har Regeringen paataget sig et Ansvar som ovenfor nævnt, et Ansvar, som man skulde synes maatte være en naturlig Konsekvens af de paagældende Lovbestemmelser, og dette Ansvar udøves paa den Maade, at det ikke tillades noget Parti Smør at blive udført fra Landet, forinden det har været underkastet en nøje Undersøgelse af de af Regeringen ansatte og lønnede Ekspertes. Disse Embedsmænd have for hvert enkelt Parti Smør at udfærdige et Certifikat, der giver Smørret Karakter i Form af Points, saavel for „flavour“ som for „texture“ og „condition“, og det samlede Antal Points bestemmer da, hvorvidt det paagældende Smør skal udføres og sælges som første, anden eller tredje Klasses Vare. Man yder derved saadanne Virksomheder, der fremstille en virkelig fin Kvalitet, en Garanti for ikke at lide nogen Skade. Noget lignende kunde jeg tænke mig, at man vilde gøre herhjemme. Men i det Forslag, som den højtærede Landbrugsminister har fremsat, er man i saa Henseende gaaet noget tilbage i Sammenligning med det tidligere Lovforslag. I hvert Fald vilde jeg betragte det som særdeles godt, hvis det var en tvungen Sag at skulle deltage i Forsøgs-laboratoriets Udstillinger. Derved kunde de Fejl rettes, som vare paa de enkelte Mejerier.

Jeg har fremsat disse Bemærkninger til Overvejelse for det Udvalg, der faar med Sagen at gøre. Jeg tror, det vilde gøre klogt i at tage Hensyn hertil.

Den anden Side af Sagen, som dette Lovforslag omfatter, er Bekæmpelse af Tuberkulose. Man vil yderligere søge at bekæmpe Tuberkulosen ved at bestemme, at ogsaa Vallen og Mælkeaffaldet skulle pasteuriseres, og der har været fremsat Ønske om, at Kærnemælken paa samme Maade skulde pasteuriseres. Denne Bestemmelse har mødt ikke ringe Modstand her i Tinget. Man har trukket paa Skuldrene deraf og betragtet det som unødvendigt. Man har henvist til, at Statistikken synes at vise, at det ikke var nødvendigt, idet der i Omegnen af de Mejerier, som lave Ost, ikke var særlig megen Tuberkulose blandt Svinene o. s. v. For det første ved jeg ikke, om der findes en saadan Statistik, og hvis den findes, ved jeg ikke, om den er rigtig, for det nævnte Forhold kan bero paa mange Ting. Jeg har en Gang nævnt her i Tinget og kan gentage det, fordi jeg finder det saa bely-

sende for, hvor forsigtig man bør være med at lave Statistik, at der en Gang var en Mand, der vilde lave Statistik over, hvilke Erhverv der var de farligste, og som derved kom til det Resultat, at det var farligst at være Skrædder, for det viste sig, at i intet andet Erhverv var der saa mange Krøblinge som mellem Skrædderne. Altsaa sluttede han, at Skræddererhvervet er det farligste. Af samme Art synes jeg, denne Statistik med Hensyn til Vallen er. Hvis man vil have en saadan Statistik, maa man undersøge mange Forhold i Forvejen og først og fremmest vide, om der maaske paa de Egne, hvor der er Ostemejerier, ikke i Forvejen er gjort meget for at bekæmpe Tuberkulosen. Det er sagt mig — jeg ved ikke, om det er rigtigt —, at særlig Mejerierne paa Sydfyn lave Ost. Hvis det er Tilfældet, kan det maaske være, at den sydfynske Bondestand, som i mange Henseender hører til den mest oplyste i Danmark, er saa fremmelig, at den i særlig Grad benytter Tuberkulinloven.

Jeg maa maaske, da jeg taler om denne Lov, sige, at der viser det sig netop desværre, at Frivilligheden ikke altid slaar til. Ved denne Lov om Tuberkulinindsprøjtning stilledes der et Beløb af 100,000 Kr. til Raadighed for de Mænd, der ville rense deres Besætninger. Denne Lov er efter min Førmening en fortrinlig Lov i enhver Henseende. Det er en Lov, som har gjort Danmark berømt. Paa Tuberkulosekongresser omtales den altid, og det fremhæves som Professor Bangs emineente Fortjeneste, at denne Lov er gennemført. Man siger: Der kunne vi se, hvor vidt fremskredet Danmark er! Og vi Danske fortælle ikke, naar vi komme ud, at det kun er $\frac{1}{3}$ af dette Beløb, der benyttes, at Frivilligheden altsaa ikke er større. Der er Landborepræsentanter som f. Eks. det ærede Medlem for Horsens Landkreds (P. T. Nielsen), der i højeste Grad have gjort opmærksom paa denne Sag og vist, hvor urimeligt det er, at Landboerne ikke benytte det uhyre Gode, som her tilbydes fra Statens Side, og naar de ikke benytte det, viser det, at Frivillighed ikke altid er det bedste overfor hygiejniske Foranstaltninger, men at det undertiden gaar bedre ved Hjælp af Tvangsforanstaltninger. For Hygiejne er nu en Ting, mange Mennesker ikke tro paa. Der findes Folk her i Salen, som ere de største Skeptikere overfor Hygiejne, det har jeg erfaret mange Gange. Det er sørgeligt, og det vil blive værst for dem selv.